

RESSÒ DE LA PARAULA

Fraternitat possible? (III)

Tal com diem, la fraternitat entre tots els éssers humans ha de tenir un fonament, alguna cosa que li serveixi de base, quelcom compartit per tots. Alguna cosa que es tingui en comú i que, alhora, pugui ser reconegut com a propi per cadascun, per totes les persones de qualsevol racó del món...

Intuíem que, si hi ha una falta tan gran de fraternitat en el nostre món, és precisament perquè no es reconeix un vincle que ens uneixi. Si l'altre és tractat com a estrany i aliè, és perquè aquesta és la imatge que en tenim. La seva existència i els seus problemes són seus i no ens afecten per res. Solament quan la casualitat fa que la nostra vida, d'alguna forma, sigui depenent de la seva, llavors ens hi interessem. Aquesta és l'experiència quotidiana durant la pandèmia actual: Per què ens preocupa la salut dels altres? Per què el veiem com a germà o per què de la seva salut depèn la nostra?

Potser totes dues coses. Però sens dubte preval el segon motiu: en el fons pensem que estem en la mateixa cordada d'escaladors i arribarem al cim, si tots hi pugem segurs. La fallada d'un de sol ens pot precipitar a l'abisme.

Per això és tan important identificar la corda a la qual tots estem lligats. No pot ser una cosa tan eventual com ara l'interès per la salut en cas d'una pandèmia, o un sentiment vague de compassió, o l'eficàcia de la força fruit de l'obstinació comuna per a aconseguir un objectiu econòmic...

Al llarg de la història hi ha hagut moltes maneres de pensar que reconeixien alguna cosa en comú a tots els éssers humans. Quan es va començar a reclamar la fraternitat com a projecte social, i a lluitar per a aconseguir-la, es donava per entès que tots tenim en comú la raó i la naturalesa. Reconèixer-ho era una exigència de la dignitat que té tot ésser humà. Avui, no obstant això, no es parla de «naturalesa i raó» única i compartida, encara que sí que

es reconeix la dignitat de tota persona humana. Però, per què tota persona és digna de viure i per què compartim aquesta dignitat?; què tenim en comú totes les persones?; què «ens agermana»?

El papa Francesc, en el seu capítol primer, titulat *Les ombres d'un món tancat*, constata el fet de l'absència d'un projecte, d'un horitzó i un rumb comú, que facilitin la sensació de pertinença a la mateixa humanitat (nn. 15-17; 26; 29-31). Aconseguir-ho sembla «un deliri» (n. 16) i constituir-nos en un «nosaltres» és una cosa urgent (n. 17).

Crida l'atenció la frase «constituir-nos en un nosaltres». Quelcom fa sentir-nos germans i poder parlar en plural. El Papa confirma que, sense sentir-nos «un nosaltres», no serà possible la fraternitat universal. Però llavors, es tracta d'alguna cosa que hem de fer?; o més aviat d'alguna cosa que ja existeix i sols s'ha de reconèixer?

El Papa afirma l'anhel de fraternitat que hi ha en tota la humanitat en contrast amb la realitat: l'absència de germanor és una de les contradiccions més flagrants del nostre món. Però, com ja hem dit parlant del dia de *Germanor*, per a un cristià la fraternitat universal no sols no és un problema, sinó que forma part del seu credo. Per això el Papa diu en la Introducció a *Germans tots*:

«Encara que ho vaig escriure partint de les meves conviccions cristianes, que m'animen i nodreixen, he intentat fer-ho perquè la reflexió s'obri al diàleg amb totes les persones de bona voluntat.»

És legítima la nostra obstinació a aconseguir la fraternitat universal, almenys com a formant part del nostre compromís evangelitzador i missioner.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Novetat constant de l'any litúrgic

Estem acabant l'any litúrgic. El diumenge que ve, festa de Crist Rei, és l'últim de l'any i l'altre començarà ja el nou any. El procés dels anys litúrgics té el perill de tot el que es repeteix: la reiteració rutinària dels mateixos fets i les mateixes paraules...

És bo recordar els punts fonamentals de l'any litúrgic de l'Església. Aquest és el nucli de tot: celebrem el misteri de la nostra salvació i la de la humanitat sencera. Quan parlem del «misteri de la salvació» podem distingir tres aspectes. Un és el misteri etern de Déu, que estima la humanitat i envia el seu Fill per salvar-la. L'altre és el misteri de Jesús, el Fill de Déu per la seva Encarnació, que va viure fa dos mil anys

i ens ha deixat la seva Paraula i el seu Esperit, s'ha entregat fins a la Mort i la Resurrecció, obrint-nos així el camí de la Vida. I el tercer és el nostre propi misteri en el present, cridats avui per Déu a viure en el seu Esperit de pau i d'amor, i al qual tota la humanitat responem amb la nostra manera de viure.

La Litúrgia és la trobada de la comunitat cristiana, que celebra aquest misteri immens. Podem dir que la litúrgia és la celebració amb signes senzills del misteri sublim de la salvació humana; i alhora és el signe de la fidelitat plena del seu Senyor i la fidelitat mediocre de la comunitat. «Celebrar» és molt més que «recordar» o «evocar». Celebrar és reviure el gran misteri de l'amor de Déu en el Senyor Jesucrist i de la nostra fidelitat a Ell.

En el seu exterior, les celebracions es repeteixen cada any: Festes, Paraules, Signes... Però això no és exacte; les comunitats viuen circumstàncies noves, personals, socials, polítiques, laborals...; és diferent el que vivim ara i el que vàrem viure fa cinc o deu anys; no cal dir enguany, tan marcats per la pandèmia d'una manera que no podíem ni imaginar. I aquesta constant novetat de les comunitats cristianes ens fa mirar, escoltar i viure de manera nova, potser molt nova, les mateixes Paraules evangèliques o els mateixos Misteris Pasquals que celebrem.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

¿Fraternidad posible? (III)

Como decimos, la fraternidad entre todos los seres humanos ha de tener un fundamento, algo que le sirva de base, algo compartido por todos. Algo que se tenga en común y que, al mismo tiempo, pueda ser reconocido como propio por cada uno, por todas las personas de cualquier rincón del mundo...

Intuimos que, si existe una falta tan grande de fraternidad en nuestro mundo, es precisamente porque no se reconoce un vínculo que nos una. Si el otro es tratado como extraño y ajeno, es porque así es la imagen que tenemos de él. Su existencia y sus problemas son suyos y en nada nos afectan. Sólo cuando la casualidad hace que nuestra vida, de alguna forma, esté dependiendo de la suya, entonces nos interesamos por él. Así, la experiencia cotidiana durante la pandemia actual: ¿Por qué nos preocupa la salud de los demás? ¿Por qué le vemos como hermano o por qué de su salud depende la nuestra? Quizá ambas cosas. Pero sin duda prevalece el segundo motivo: en el fondo pensamos que estamos en la misma cordada de escaladores y llegaremos a la cima, si todos suben seguros. Un fallo de uno solo puede precipitarnos en el abismo.

Por eso es tan importante identificar la cuerda a la que todos estamos unidos. No puede ser algo tan eventual como el interés por la salud en caso de una pandemia, o un sentimiento vago de compasión, o la eficacia de la fuerza fruto del empeño común para lograr un objetivo económico...

A lo largo de la historia ha habido muchas formas de pensar que reconocían algo en común a todos los seres humanos. Cuando se empezó a reclamar la fraternidad como proyecto social, y a luchar para conseguirla, se daba por sentado que todos tenemos en común la razón y la naturaleza. Reconocerlo era una exigencia de la dignidad que tiene todo ser humano. Hoy, sin embargo, no se habla de «naturaleza y razón» única y compartida, aunque sí se reconoce la dignidad de toda persona humana. Pero ¿por qué toda persona es digna de vivir y por qué compartimos esa dignidad? ¿qué tenemos en común todas las personas? ¿qué «nos hermana»?

El papa Francisco, en su capítulo primero, titulado *Las sombras de un mundo cerrado*, constata el hecho de la ausencia de un proyecto, de un horizonte y un rumbo común, que faciliten la sensación de pertenencia a la misma humanidad (nn. 15-17; 26; 29-31). Lograrlo parece «un delirio» (n. 16) y constituirnos en un «nosotros» es algo urgente (n. 17).

Llama la atención la frase «constituïrnos en un nosotros». Algo hace sentirnos hermanos y poder hablar en plural. El Papa confirma que, sin sentirnos «un nosotros», no será posible la fraternidad universal. Pero entonces, ¿se trata de algo que hemos de hacer? ¿o más bien de algo que ya existe y sólo se debe reconocer?

El Papa afirma el anhelo de fraternidad que existe en toda la humanidad en contraste con la realidad: la ausencia de hermandad es una de las contradicciones más flagrantes de nuestro mundo. Pero, como ya hemos dicho hablando del día de *Germanor*, para un cristiano la hermandad universal no sólo no es un problema, sino que forma parte de su credo. Por eso el Papa dice en la Introducción a *Hermandad todos*:

«Aunque lo escribí partiendo de mis convicciones cristianas, que me animan y nutren, he intentado hacerlo para que la reflexión se abra al diálogo con todas las personas de buena voluntad.»

Por tanto es legítimo nuestro empeño en lograr la fraternidad universal, al menos como formando parte de nuestro compromiso evangelizador y misionero.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

La Bona Nova a través de les ones de ràdio

«**Tu parroquia**» és un nou programa a Ràdio Castelldefels que va començar a emetre's per primera vegada disabte 24 d'octubre. Cada disabte, a les 10 h en directe, o després en la ràdio a la carta, informa de la vida i les activitats de la Parròquia de Santa Maria i els altres temples de la població, així com de l'Església universal.

Aquest serà segurament l'últim programa de ràdio parroquial que ha nascut a la nostra diòcesi, però són diversos els que ja funcionen, alguns des de fa molts anys.

Per exemple, des de 1991, «**Obrint camins**», a Ràdio Molins de Rei, és un programa dedicat als valors humans i cristians, un altaveu al servei de totes

les iniciatives que treballen per fer un món millor per a tothom.

A Ràdio Desvern funciona el programa «**Veus de la parròquia**», gràcies a un bon equip de col·laboradors, i s'apropen als oients amb continguts relacionats amb el ser cristià avui, la Paraula viscuda i les activitats del grup de Justícia i Pau.

«**De bat a bat**» és l'espai de la Parròquia de Piera i s'emeten els dimarts a les 21 h i els dijous a les 23 h, en repetició. Aquest és el programa més veterà de Ràdio Piera, amb més de dues dècades en antena i, actualment, l'edició i presentació va a càrrec de Mn. Xavier Montané.

I la teva parròquia, també fa un programa a la ràdio local? Contacta amb premsa@bisbatsantfeliu.cat i explica'ns-ho. Podem fer xarxa i ajudar-nos mútuament!

Pregària vocacional

Dijous 29 d'octubre va tenir lloc a la capella de la Casa de l'Església la primera pregària vocacional del curs. Aquesta iniciativa de la Delegació de Pastoral Vocacional es realitza els darrers dijous de cada mes, a les 19 h. La del mes d'octubre va quedar enfocada en el context de l'imminent començament de la Cadena de Pregària per les Vocacions.

Prenent el model del coratjós «sí» de Maria, es va pregar amb l'evangeli de l'encarnació. Va comptar amb l'assistència de les religioses Missioneres de l'Evangelí, del col·legi del Bon Salvador, el Delegat de Joventut, Carles Muñoz, i el nou diaca, Xavier Montané.

La Cadena de Pregària continua tot el mes de novembre, amb especial atenció als dies 19 i 29, encarregats a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Si vols inscriure't per un torn de pregària, pots fer-ho a: <https://www.cadenadepregaria.cat/inscripcio>

Cadena de Pregària per les Vocacions 2020
www.cadenadepregaria.cat

El coratge d'un SÍ

Un sí de Déu per nosaltres, un sí de nosaltres per Déu!

Delegació de Pastoral Vocacional
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
93 632 76 30

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

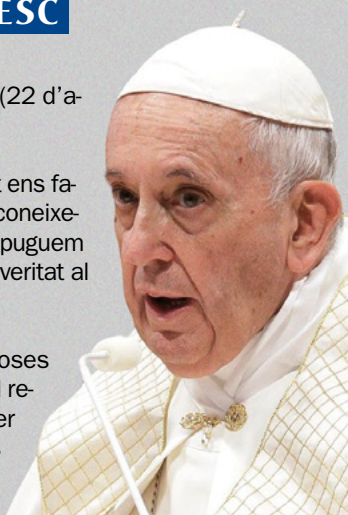
«**Pontifex**: «La riquesa pot portar a construir murs. Jesús, per contra, convida els seus deixebles a transformar béns i riqueses en relacions, perquè les persones valen més que les coses i compten més que les riqueses que posseeixen» (22 d'agost).

«**Pontifex**: «La resposta a la pandèmia és doble: hem de trobar la cura per a un virus petit, que posa de genolls el món sencer, i hem de curar un gran vi-

rus, el de la injustícia social» (22 d'agost).

«**Pontifex**: «Que l'Esperit Sant ens faci créixer constantment en el coneixement de Déu, de manera que puguem difondre el seu amor i la seva veritat al món» (22 d'agost).

«**Pontifex**: «D'entre tantes coses com passen, el Senyor ens vol recordar l'única que romandrà per sempre: l'amor, perquè «Déu és amor» (1Jn 4,8)» (22 d'agost).

IV JORNADA MUNDIAL DELS POBRES

«Allarga la mà al pobre»

Ja fa quatre anys que el papa Francesc va instaurar la Jornada Mundial dels Pobres, a celebrar el diumenge abans de Crist Rei. En aquesta ocasió, el seu missatge pren com a referència el llibre de l'Eclesiàstic, també conegut com Siràcida, i un verset seu esdevé el títol: «**Allarga la mà al pobre**» (cf. **Sir 7,32**). En aquest llibre de l'Antic Testament trobem les paraules d'un mestre savi que cerca la saviesa que fa millors els homes i capaços d'escrutar en profunditat les vicissituds de la vida.

El papa Francesc va desglossant l'antiga saviesa que formula aquest text, una mena de codi sagrat que cal seguir en la vida, amb consells sobre moltes situacions concretes de la vida, i la pobresa n'és una. El Siràcida insisteix en la confiança en Déu, en posar-lo al primer lloc de la nostra vida, però també afirma el Papa, «la pregària a Déu i la solidaritat amb els pobres i amb els qui sofreixen són inseparables. Per a celebrar un culte que sigui agradable al Senyor, cal reconèixer que tota persona, fins i tot la més indigent i menyspreada, porta impresa en ella la imatge de Déu» i

recorda que «per ajudar els pobres és fonamental viure la pobresa evangèlica en primera persona».

El missatge, que porta data del 13 de juny, fa referència també a la pandèmia que vivim, des de l'òptica de la pobresa i les crisis que ha desvetllat: «Allargar la mà és un signe: un signe que recorda immediatament la proximitat, la solidaritat, l'amor. En aquests mesos, en els quals el món sencer ha estat com aclaparat per un virus que ha portat dolor i mort, descoratjament i desconcert, quantes mans esteses hem pogut veure!». Per altra part, aquest mateix gest, el d'allargar la mà, el posa en contraposició a «l'actitud dels qui tenen les mans a les butxaques i no es deixen commoure per la pobresa, de la qual sovint són també còmplices».

Acaba fent referència a la Mare de Déu, que també va viure les dificultats i sofriments dels marginats, «perquè ella mateixa es va trobar infantant el Fill de Déu en una establia i, per l'amenaça d'Herodes, amb Josep, el seu espòs, i el petit Jesús, va fugir a un altre país», vivint en condició de refugiats durant alguns anys.

IV JORNADA MUNDIAL
DELS POBRES
"Allarga la mà al pobre"

Heus ací un petit tastet del missatge del Sant Pare, que ens pot estimular a viure l'amor als pobres, conscients que en cada un d'ells podem trobar Jesús, el Senyor, que ens va revelar que estaria present en els seus germans més dèbils.

«La pobresa també rebrota»

Aquest és el lema de la campanya que les deu Càritas amb seu a Catalunya han impulsat per fer front a la situació que pot esdevenir en les pròximes setmanes, ja que, segons Francesc Roig, president de Càritas Catalunya, «ja s'està detectant una nova arribada de persones als despatxos de l'entitat, i cal estar preparats per afrontar la nova situació». El fet és que moltes de les Càritas amb seu a Catalunya ja han exhaurit el pressupost que tenien previst per a tot el 2020 i, per això, l'entitat impulsa la campanya «**La pobresa també rebrota**», amb l'objectiu d'obtenir recursos per respondre a les conseqüències econòmiques i socials de la segona onada i d'un possible confinament.

Si mirem enrere, podem dir que al mes de maig, els serveis de primera resposta

de les deu Càritas amb seu a Catalunya van atendre més de 103.000 persones, un 63% més que abans de l'inici de la pandèmia, i cal tenir present també que 1 de cada 3 persones ateses no havia necessitat mai abans l'ajuda de Càritas.

Actualment, 1 de cada 4 llars ateses per Càritas no disposa de cap ingrés, situant al 65,2% de les famílies per sota del llindar crític de la pobresa severa. Això suposa que la meitat de les famílies tinguin dificultats per pagar el lloguer, la hipoteca o els subministraments.

La campanya «La pobresa també rebrota» està activa durant els mesos d'octubre i novembre i els diners recaptats aniran destinats principalment a les ajudes directes per pagar lloguers, relloguers, factures o la compra d'aliments.

AGENDA

► **Trobada de tardor OCASHA-Cristians amb el Sud.** Tindrà lloc els dies 20 i 21 de novembre en format online, amb el lema «**La solidaritat missionera no està confinada**» i adreçada a persones amb inquietud missionera, per facilitar informació sobre el laïcat missioner i la mateixa organització d'OCASHA-Cristians amb el Sud.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ap 1,1-4;2,1-5a / Sl 1 / Lc 18,35-43]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes màrtirs.

17. □ Dimarts [Ap 3,1-6.14-22 / Sl 14 / Lc 19,1-10]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taurin, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle i santa Victòria, germans màrtirs a Còrdova (303).

18. ■ Dimecres [Ap 4,1-11 / Sl 150 / Lc 19,11-28]. Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, apòstols; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ Dijous [Ap 5,1-10 / Sl 149 / Lc 19,41-44]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. V aC).

20. ■ Divendres [Ap 10,8-11 / Sl 118 / Lc 19,45-48]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, vgs. i mrs. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ Dissabte [Ap 11,4-12 / Sl 143 / Lc 20,27-20]. Presentació de la Benaurada Verge Maria al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, màrtirs.

22. □ Diumenge vinent, Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: de la Solemnitat). [Ez 34,11-12.15-17 / Sl 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Santa Cecília, verge i màrtir romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

Diuenge XXXIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Allarga el braç als indigents...»

Entre nosaltres es parla sovint del rendiment: rendiment escolar, econòmic, professional... També la Paraula de Déu ens parla de rendiment. Ho veiem en la paràbola. Un home *crida els seus administradors i els confia els seus béns*. En quantitats diferents: *A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un segons la capacitat de cadascú*. Per tant el rendiment dels tres administradors serà diferent. I així és. Però l'elogi és el mateix per a aquell que n'ha guanyat cinc, perquè n'havia rebut cinc, que per al qui en va guanyar només dos, perquè n'havia rebut dos: *Ets un administrador bo i de tota confiança... ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor*. Però el qui n'havia rebut un no el va fer rendir: *Vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre*. No ha perdut el diner del seu amo però no ha fet treballar aquells diners. Per això les paraules del seu amo són molt dures: *Ets un administrador dolent i gandul... preneu-li aquest milió*. El que el Senyor vol és que tot allò que ens ha donat (sigui molt o sigui poc) ho fem treballar, no ho amaguem (com l'administrador d'un milió), ho posem al servei dels germans. No es tracta de rendiment econòmic sinó vital. I aquí hi entren totes les nostres capacitats, qualitats, el treballar pel Regne de Déu, l'amor als germans, predicar la Paraula...

Per això la primera lectura posa l'exemple d'aquella dona que *es procura la llana i el lli..., que pren a les mans la filosa..., que obre les mans als pobres, que allarga el braç als indigents*. Ha fet rendir tots els dons, ha treballat pels de casa seva i pels de fora; i així, *l'esposa que creu en el Senyor és la que mereix tots els elogis*.

I Pau, parlant del *Dia del Senyor ens diu que vindrà com un lladre a la nit... però aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia*. Si fem rendir tots els dons, si ho posem tot al servei del Regne no hem de tenir cap mena de por. Per això acaba Pau: *No hem de dormir (com va fer el que havia rebut un milió), com els altres, sinó vetllar i viure sòbriament*.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre dels Proverbis

(Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents. L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogi davant de tot el poble.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i en quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú.

Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sòbriament.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu

(Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava a fora del país cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo. Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: «Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyats cinc més.» L'amo li va dir: «Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.» Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: «Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyats dos més.» L'amo li va dir: «Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.» Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: «Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre.» L'amo li contestà: «Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té de deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo a fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.»

▶ Lectura del libro de los Proverbios

(Prov 31,10-13.19.20.30-31)

Una mujer fuerte, ¿quién la hallará? Supera en valor a las perlas. Su marido se fía de ella, pues no le faltan riquezas.

Le trae ganancias, no pérdidas, todos los días de su vida. Busca la lana y el lino y los trabaja con la destreza de sus manos. Aplica sus manos al huso, con sus dedos sostiene la rueca. Abre sus manos al necesitado y tiende sus brazos al pobre. Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura; la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en público.

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Dichosos los que temen al Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 5,1-6)

En lo referente al tiempo y a las circunstancias, hermanos, no necesitáis que os escriba, pues vosotros sabéis perfectamente que el Día del Señor llegará como un ladrón en la noche. Cuando estén diciendo: «paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, de forma que ese día os sorprenda como un ladrón; porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no somos de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no nos entreguemos al sueño como los demás, sino estemos en vela y vivamos sobriamente.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo

(Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus siervos y los dejó al cargo de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos, a otro dos, a otro uno, a cada cual según su capacidad; luego se marchó. El que recibió cinco talentos fue enseguida a negociar con ellos y ganó otros cinco. El que recibió dos hizo lo mismo y ganó otros dos. En cambio, el que recibió uno fue a hacer un hoyo en la tierra y escondió el dinero de su señor.

Al cabo de mucho tiempo viene el señor de aquellos siervos y se pone a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco». Su señor le dijo: «Bien, siervo bueno y fiel; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor». Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; Mira, he ganado otros dos». Su señor le dijo: «¡Bien, siervo bueno y fiel!; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor». Se acercó también el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces, tuve miedo y fui a esconder tu talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo». El señor le respondió: «Eres un siervo negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádselo al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobrarà, pero al que no tiene, se le quitarà hasta lo que tiene. Y a ese siervo inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes.»